

מסורת הש"ס

(א) תה. יעב"ך. (ב) לעיל. (ג) [ו]... (ד) [ו]... (ה) [ו]... (ו) [ו]... (ז) [ו]... (ח) [ו]... (ט) [ו]... (י) [ו]...

הגהות הב"ב

(א) י"ד ד"ה ר"י כ"ו... (ב) ו"ה ו"ה... (ג) ו"ה ו"ה... (ד) ו"ה ו"ה...

רבינו חננאל

ו"ר יוחנן האי גבירא... (א) ו"ר יוחנן... (ב) ו"ר יוחנן... (ג) ו"ר יוחנן... (ד) ו"ר יוחנן... (ה) ו"ר יוחנן... (ו) ו"ר יוחנן... (ז) ו"ר יוחנן... (ח) ו"ר יוחנן... (ט) ו"ר יוחנן... (י) ו"ר יוחנן...

שבועות שתיים פרק ראשון שבועות יב.

יב.

עין משפט
גד מצוה

ל"א א"י פ"ד מהל'... (א) פ"ד מהל'... (ב) פ"ד מהל'... (ג) פ"ד מהל'... (ד) פ"ד מהל'... (ה) פ"ד מהל'... (ו) פ"ד מהל'... (ז) פ"ד מהל'... (ח) פ"ד מהל'... (ט) פ"ד מהל'... (י) פ"ד מהל'...

מוסף רש"י

פר דשעיר של יו"ה... (א) פר דשעיר... (ב) פר דשעיר... (ג) פר דשעיר... (ד) פר דשעיר... (ה) פר דשעיר... (ו) פר דשעיר... (ז) פר דשעיר... (ח) פר דשעיר... (ט) פר דשעיר... (י) פר דשעיר...

ש"אני קטורת דלית ליה תקנתא ברעיה. תימה דה"ל למינקט תקנתא דתמידים וה"ל לית להו תקנתא בקיף למונח שתקנה זו עושין בתמידין כדאמר בסמוך וי"ל דרבותא נקט דלפי תקנה מועטת כוון אין בקטורת ואל"ל לעיל (דף י"ג) דפרין רבה לרב חסדא מממני דמותה הקטורת אמאי לא משני הכי ויש לומר משום דרב חסדא אית ליה שאין לב בית דין מתנה בשום מקום להפקיע קדושת הגוף: ו**במאי** דר' יהודה היא. תימה כי אתיא נמי כר' יהודה מני למימר שאני חטאת כבוד דלית להו תקנתא ברעיה דהא ר' יהודה אמר לעיל כולם ימותו ומיחו עדיפא מינה קאמר דלמלא ר"מ היא ואל"ל בהך חילונים דשכיחי ליה ליה לב כ"ד מתנה עליהן:

מקיצין בהן את הטובות. תימה דבפרק התודה (מנחות ע"ט: ושם) משמע דאולי לרעהיה דאמר ומוי אית ליה לר"ש לב כ"ד מתנה עליהן והא ח"ר אר"י בר אבין א"ר יוחנן תמידין שלא הולכין ללבוז לדברי ר"ש אין נפדין תמימים ומשני שאני התם דלית להם תקנה ברעיה וי"ל דהתם משום חטאות משני הכי דעיקר מילתא דר' יוחנן משום דדייק מממני דלית ליה לר"ש לב כ"ד מתנה א"ע"ג דל"ר"ש לב גמלא גמיר לה היינו דלרבנן נפדין תמימים אכל לדברי ר"ש ממתני דייק וכן משמע דמקט לר"ש ולא קאמר ר"ש אומר דאזב דנקט לדברי ר"ש נקט נמי לדברי חכמים ואם חלמר וממתני הכי מני דייק דלמלא הא דלא אהדר ליה לר"ש לב כ"ד מתנה עליהן משום דלא אינטרין וי"ל כיון דגמיר ר' יוחנן דלרבנן אית ליה לב כ"ד אי לאו דשמעי לר"ש דלית ליה לא הוה ליה לאקשוי לר"ש היין הן קריבין:

אשם שפרה בע"ז כו' אלא ש"ם גזירה לאחר כפרה אבו אפני כפרה. משמע דלאחר כפרה אפילו קודם נימוק שרי מלאווימא מדלא קאמר גזירה אחר נימוק אבו קודם נימוק משמע דליכא איסור אלא קודם כפרה והא דאמר בכל דוכתא דהלכתא גמירי לה דכל שחטאת מתה נכאש רועה אר"ת דרעה דרבנן היא והלכתא לא גמירי אלא כל שחטאת מתה נכאש קרב עולה והש"ס דנקט רעה לפי שתקנו אותה חכמים והעמידוה בה ואינה אלא מדרבנן דמשמע הכל והכי נמי מוכח בפסחים בסוף פרק אלו דברים (ע"ג. ושם) דאמר רב הונא ח"ר אשם שניתק לרעהיה ושחטו קתם כשר לעולה אלמלא לא בעי עקירה אז הכי כי לא ניתק נמי פי' בשלמא אז בעי עקירה כו' מש"ה בעי נימוק דעבוד רבנן היכרא דע"י קר יזכר לעוקרו אכל כיון דלא בעי עקירה אלא ניתק נמי ומשני גזירה לאחר כפרה אבו לפני כפרה ותימה דבפ"ק דזבחים (דף ה' ושם) ובפ"ק דמנחות (דף ד' ושם) אמר רב הונא אשם שניתק לרעהיה כו' ניתק אין לא ניתק לא מני טעמא אמר קרא הוא בהוייתו היא ופירש בקונטרס בהוייתו היא עד שניתק וע"כ דרשה גמורה היא דקאמר התם אלא הוא אלא למה לי ואר"ת דל"ג התם ניתק אין לא ניתק לא ונתמורה פרק אלו קדשים (דף י"ג. ושם) אינו בשום פסרי' ואפילו גרס ליה לא קאי דרשה דקרא לפרש טעמא דלא ניתק לא אלא אחא לפרש מאי טעמא כשר כששחטו קתם בלא עקירה אמר קרא הוא בהוייתו היא כלומר בנאותה הוייתה עולה עולה בנאותה הויה היא מתחלה בלא עקירה ואף על גב דקרא קאי אהלכתא אשבתן כי האי גוונא כפ"ד דבכורות (דף ט"ו. ושם) דמקיש דבר הבא ממעלה גרה פי' תמורת פסולי המקדשים לדבר הבא ממפריסי הפרסה (ו) ה' חטאות המתות וגמר מהתם מה התם במיתה אף על גב דהתם הלכתא היא: ה**נניא** נמי הכי טה הן מביאין כו' נראה דמיידי סימנא גוונין אבו קודם כפרה משמע דמלתא אלמא מה הן מביאין מן המותרות אלמא מה הן מביאין מן המותרות. של כבוד שנתמרו משה לא שנה: ק"ך

אלא רבנן דאמרו לו. כמנתי' והכי אמרי ליה הוילין ואין כפרתן שיה וליה לך לב כ"ד מתנה שאם אבד כזה יקריב ליה לכפרה אחרת היין הן קריבין: **ממאי** דר' יהודה. קאמר ליה דלית ליה נמי אין כפרתן שיה כר"ש ומשום לב לה והכי קאמר ליה בשלמא כו': **דלמלא** ר"מ. קאמר לה דלית ליה כפרתן שיה והכי קאמר ליה כו': **מאי** עביד לכו. לתמידין שלא הולכין ללבוז: **מקיצין** כן אש המזבח. כשהמונח בטל מקריבין אותו עולה לנדבה כזכר דמשמעין ליה לר"ש דאמר כמנתי' ו' גבי שעיר שלא קרב כזה יקריב כזה משום טעמא דכולן נאין לכפר על טומאת מקדש וקדשיו. אלמלא א"ע"ג ללאו היינו דההיא כפרה גופה כיון דשייכא בתקנתא קרב לה ה"ג אלו שלוקחו ללוך תמידין ולא הולכין יקרבין לקץ המזבח שהרי להם עולה הופרכו וקין נמי עולה הוא. ולקמן (ע"ג) מפרש מהו לנשן קין: **מודה** ר"ש **כשעירי** חטאות. שנקטו מתמנות הלשכה של שנה זו וניתמרו כגון שעיר של ר"ח ארז שאכז ומלא נשן שאינו ראוי ליקרב עוד למונח כזכר והכי הוא לקץ המזבח מודה הוא שאין מקיצין בגופו ליקרב הוא עולה אלא בדמיו שיערש ולכשיימס יקחו בדמיו עולה לקין המזבח: **התם**. הוא גבי תמידים שלא הולכין קאמר ר"ש דמקיצים גנוסן דמעיקרא לר"ש עולה נלקחו והשתא נמי לעולה קרי': **אכל** **הכל** **גזירה** **לאחר** **כפרה** **אבו** **קודם** **כפרה**. אי מוכשרת חטאת כזכר ליקרב עולה ואחר שנתכפרו כזכר נאחר וניתן זה לקין המזבח אמי לאכשורי נמי לעולה קודם כפרה שסתמו לנשן חטאת עומד: **אף** **אנ** **נמי** **פנינא**. לר"ש דלית מקיצים בגופי חטאות שניתמרו ואף שמקיצין דמתיין: **והשני** **ירעס**. כמשכת יומא (דף ט"ג. ושם) גבי שני שעירי יו"ה כ"ה שנת המשתלה והולכין להניב ע"ש שעירי החיים ולהגריל עליהם וישתלה האחד ומלאו שנים לשם אחד מונו ראשון ואחד מונו שני אשד יקרב לשעיר הנעשה פניס והכי ירעה ויפלו דמיו

לנדבה שאין חטאת כזכר מתה ומאן שמעת ליה דאמר אין חטאת כזכר מתה ר"ש (לעיל א'): וקאמר ירעה ולא קאמר יקרב לנדבה. וכל יפלו לנדבה דקאמר ר"ש בכל דוכתא לקין המזבח הוא: **אשם** **שחטו** **בעליו** **אז** **שנתכפרו**. נאחר דאילו חטאת כי האי גוונא מתה נכאש רועה דהכי גמירין בהלכתא [תמורה י"ג.] כל שחטאת מתה נכאש רועה וכל הרועין דמיהן טפלים לנדבה שכן מדרשו של היודע הכהן במס' תמורה (דף ע"ג.): **ר"א** **אומר** **ימוס**. ר"א אית ליה אשם חטאת לכל דבר אף שאם שחטו שלא לשמו פסול בפ"ק דזבחים (דף ג'.) וכן לענין שאם נכנס דמו להיכל פסול [שם פ"א]: **רבי** **יהושע** **אומר** **יבוא** **דמיו** **עולה**. בעל האשם יבוא דמיו עולה. והתם [תמורה כ:] מפרש והלא אף נדבה עולה היא מה בין דברי רבי יהושע לדברי חכמים אלא זומן שהיא כזה נדבת יחיד סומך עליה ושחטתה וכספיה קריבין משלו וזומן שהיא כזה נדבת כזכר אינו סומך עליה (ב) ונכסיה קריבין משל כזכר: **טיא** **נמי** **הכי**. כדאמר לעיל מותרות לר"ש מקיצין בהן את המזבח: **מה** **הן** **מביאין** **מן** **המותרות**. של כבוד שנתמרו משה לא שנה: ק"ך

בנאותה הוייתה עולה עולה בנאותה הויה היא מתחלה בלא עקירה ואף על גב דקרא קאי אהלכתא אשבתן כי האי גוונא כפ"ד דבכורות (דף ט"ו. ושם) דמקיש דבר הבא ממעלה גרה פי' תמורת פסולי המקדשים לדבר הבא ממפריסי הפרסה (ו) ה' חטאות המתות וגמר מהתם מה התם במיתה אף על גב דהתם הלכתא היא: ה**נניא** נמי הכי טה הן מביאין כו' נראה דמיידי סימנא גוונין אבו קודם כפרה משמע דמלתא אלמא מה הן מביאין מן המותרות אלמא מה הן מביאין מן המותרות. של כבוד שנתמרו משה לא שנה: ק"ך

בבנות